ANAMALY MAYIVIN

lwn.

LIM AH LEAK & YANG LAIN & SATU RAYUAN LAGI

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, TAIPING
VT SINGHAM PK
[RAYUAN SIVIL NO: 12-35-98 & 12-40-98]
24 JANUARI 2002

PROSEDUR SIVIL: *Rayuan - Pembahagian liabiliti dan kuantum gantirugi - Sama ada hakim perbicaraan tersilap dari segi undang-undang dan budi bicaranya - Sama ada mahkamah rayuan harus masuk campur - Sama ada hakim perbicaraan mengikut tren award*

LALULINTAS JALAN: *Kecuaian - Kemalangan jalanraya - Motorlori melanggar motortanker dari belakang semasa motortanker berhenti di sekatan jalanraya polis - Sama ada pemandu motorlori melakukan kecuaian apabila ia melanggar motortanker dari belakang - Sama ada pemandu motortanker telah menimbulkan keadaan yang merbahaya yang mengakibatkan kemalangan tersebut - Sama ada perlanggaran Highway Code mengukuhkan liabiliti mereka masing-masing - Highway Code LN 165/1959, kk. 22 dan 31*

KETERANGAN: *Kerelevanan - Keterangan pihak ketiga - Kepentingan yang patut diberikan kepada keterangan tersebut - Sama ada ia boleh digunakan untuk membuktikan kes plaintif atau defenden - Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980, A. 16 Kaedah 1(3) - Akta Keterangan 1950, ss. 6, 7, 9, 17, 18 & 21*

Ini adalah dua rayuan terhadap keputusan Hakim Mahkamah Sesyen ('HMS') yang membenarkan tuntutan responden pertama berkenaan satu kemalangan jalanraya di mana pemandu motorlori dan pemandu motortanker dalam kemalangan tersebut didapati bertanggungan 80% dan 20% masing-masing kepada responden tersebut. Akibat kemalangan tersebut, pemandu motorlori telah meninggal dunia dan responden pertama yang merupakan pembantu pemandu motorlori tersebut, mengalami kecederaan yang parah. Di mahkamah sesyen, responden pertama telah mengambil tindakan terhadap harta pusaka pemandu motorlori manakala harta pusaka pemandu motorlori pula telah mengambil prosiding pihak ketiga terhadap pemandu motortanker.

Mengikut fakta kes, kemalangan tersebut berlaku apabila pemandu motorlori melanggar pemandu motortanker dari belakang di sekatan jalanraya polis. Sebelum kejadian tersebut, pemandu motortanker telah memotong pemandu motorlori sebelum berhenti di sekatan jalanraya polis tersebut.

Diputuskan:

[1] HMS telah membuat penilaian yang mencukupi dan cara kehakiman berdasarkan keseluruhan keterangan lisan dan dokumen-dokumen yang berkaitan kes responden pertama apabila dibanding dengan keterangan-keterangan bagi perayu-perayu. HMS juga telah memberi penjelasan atau alasan-alasan yang jelas bagi keputusan tersebut. (ms 720 i)

[2] Mahkamah hanya akan masuk campur dengan keputusan hakim perbicaraan sekiranya hakim tersebut tersilap dalam penilaian keterangan atau undang-undang dan keputusan dibuat tanpa penilaian kehakiman. (ms 721 a)

[3] Keseluruhan keterangan di dalam kes ini menunjukkan bahawa pemandu motorlori melanggar pemandu motortanker dari belakang. Dengan itu, k. 22 Highway Code LN 165/1959 terpakai dan seterusnya membangkitkan s. 59(4) Ordinan Lalu Lintas 1958 (ordinan pada masa itu sebelum ia digantikan dengan Akta Pengangkutan Jalan 1987). Responden pertama telah membuktikan kecuaian *prima facie* pemandu motorlori. (ms 723 f-g)

[4] Pemandu motortanker tidak sedar bahawa pemandu motorlori menghampirinya dari arah belakang sebab beliau tidak memandang cermin belakang sebelum berhenti walaupun jalan itu lurus. Beliau berhenti di sekatan polis selama satu minit sahaja sebelum dilanggar dari belakang. Lagi, beliau tidak berhenti ditepi jalan tetapi di laluan pemandu motorlori dan kenderaan-kenderaan lain. (ms 726 c-e)

[5] Bukti bahawa satu pihak telah dikompaunkan di atas kesalahan di bawah Kaedah-Kaedah Lalu Lintas hanya boleh dipakai untuk menyokong atau meningkatkan keterangan yang membuktikan kecuaian melalui keterangan lain dan bukan secara berasingan atau bebas. (ms 728 a-b)

[6] Walaupun laporan pegawai polis tidak memberi penjelasan berapa lama pemeriksaan motortanker tersebut berlaku, dan pegawai berkenaan tidak boleh diperiksa balas atas alasan beliau telah meninggal dunia, mahkamah ini berpendapat bahawa laporan tersebut boleh diterima di bawah s. 73A(6) Akta Keterangan 1950. Laporan tersebut adalah maklumat pertama mengenai kemalangan tersebut. Maka HMS patut memberikan pertimbangan yang sewajarnya daripada menolak keterangan tersebut. (ms 729 c-d)

[7] Laporan polis pemandu motortanker tidak mengatakan sama ada perayu mengurangkan kelajuan motortankernya apabila beliau melihat sekatan jalanraya polis tetapi selepas 16 tahun, semasa memberi keterangan di mahkamah sesyen, pemandu motortanker menceritakan bahawa ia telah membuat sedemikian. Keterangan ini merupakan satu "afterthought"

untuk mengelakkan tanggungjawab beliau. Pemandu motortanker tidak harus dibenarkan untuk menambahkan versinya melalui keterangan lisan di mahkamah. (ms 730 a-b, h)

[8] Keseluruhan keterangan menunjukkan bahawa pemandu motortanker telah mewujudkan satu situasi yang tidak selamat dan membahayakan dan dengan itu beliau telah menyumbangkan kepada kemalangan tersebut. (ms 730 i & 731 a)

[9] Mahkamah ini mendapati pemandu motorlori telah melakukan kecuaian *prima facie* mengikut kk. 22 dan 31 Highway Code LN 165/1959 dan keterangan responden pertama menyokong kecuaian tersebut. (ms 731 h)

[10] Keterangan pemandu motortanker, iaitu pihak ketiga di dalam mahkamah sesyen, juga boleh diterima untuk membuktikan kecuaian pemandu motorlori. Mengikut A. 16 Kaedah 1(3) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980, pihak ketiga merupakan satu pihak dalam tindakan berkenaan dan keterangannya boleh diterima bagi pihak plaintif atau defenden. Lebih lagi, keterangan pemandu motortanker adalah satu kaitan yang perlu untuk membuktikan punca kemalangan dan ss. 6, 7 dan 9 Akta Keterangan 1950 terpakai. (ms 732 c-g & 734 d)

[11] Terdapat satu "causal link" di antara pemandu motorlori dan pemandu motortanker. Keterangan yang di kemukakan bagi kedua-dua pihak tersebut adalah "so interwined" sehinggakan satu pihak tidak boleh wujud tanpa satu yang lagi. (ms 734 i & 735 a)

[12] Laporan pemandu motortanker yang mengatakan bahawa pemandu motorlori melanggarnya dari belakang adalah satu contemporaneous dokumen yang boleh diterima pakai di bawah ss. 17, 18 dan 21 Akta Keterangan 1950. Lagi, keterangan tersebut boleh diterima kerana ia relevan kepada isu yang berkaitan. (ms 736 c-d)

[13] Mahkamah ini tidak ingin masuk campur tentang pembahagian liabiliti oleh HMS. HMS tidak tersilap dari segi undang-undang atau dalam penggunaan budi bicara beliau membahagikan liabiliti di antara pihak-pihak yang berkenaan. (ms 737 h-i)

[14] Award yang dibenarkan oleh HMS bagi kecederaan dan kehilangan pendapatan kepada responden pertama adalah munasabah dan berdasarkan kepada keterangan dan "trend of awards". Maka mahkamah ini tidak akan masuk campur tentang gantirugi yang dibenarkan oleh HMS. (ms 738 g)

[Kedua-dua rayuan ditolak.]

Kes-kes yang dirujuk:

A-G v. Rada Baskaran [1972] 2 MLJ 169 ***(foll)***
Abdul Mokhti Hj Ahmad v. Idris Ibrahim [1977] 2 MLJ 85 ***(foll)***
Barclays Bank v. Tom [1923] 1 KB 221 ***(foll)***
Benmax v. Austin Motor Co Ltd [1955] 1 All ER 326 ***(refd)***
Chan Peng Fook v. Kan Pak Lee [1974] 2 MLJ 197 ***(refd)***
Chew Soon Lan v. Ludhiana Transport Syndicate & Anor [1976] 2 MLJ 205 ***(foll)***
China Airlines Ltd v. Maltran Air Corp Sdn Bhd (Formerly Known As Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) & Another Appeal [1996] 3 CLJ 163 ***(refd)***
Chock Kek Ling v. Patt Hup Transport Co Ltd & Ors [1966] 1 MLJ 120 ***(refd)***
Coghlan v. Cumberland [1898] 1 Ch D 704 ***(foll)***
Commercial Union Assurance (M) Sdn Bhd v. Ng Chek Hung & Another Appeal [1997] 3 CLJ 189 ***(foll)***
De Cotta v. Tan Hock Lee [1972] 2 MLJ 173 ***(foll)***
Eden v. Weardale Iron & Coal Company [1887] 35 Ch D 287 ***(foll)***
Haron v. Macaulay [1969] 1 MLJ 169 ***(foll)***
Hitam Abdullah & Anor v. Kok Foong Yee (f) & Anor [1974] 1 MLJ 193 ***(refd)***
Hussein & Anor v. Maiden [1970] 1 MLJ 114
Jeremiah v. Lee Yew Kwai [1966] 1 MLJ 59 ***(foll)***
Kerry v. Carter [1969] 1 WLR 1372 ***(foll)***
Khairul Anuar Abu Bakar v. Lim Eng Choon [1990] 2 CLJ 994; [1990] 2 CLJ (Rep) 230 ***(refd)***
Kuruma v. The Queen [1955] AC 197 ***(foll)***
Lee Ngiap Hoon v. Theo Sin [1992] 1 SLR 83 ***(foll)***
Lofthouse v. Leicester Corporation [1948] The Times Law Reports vol lxiv ***(refd)***
MA Clyde v. Wong Ah Mei & Anor [1970] 2 MLJ 183 ***(refd)***
Mariam Mansor v. JD Peter [1975] 1 MLJ 279 ***(foll)***
Mat Shah Mohamed & Anor v. Foo Say Meng & Ors [1983] 2 CLJ 194; [1983] CLJ (Rep) 254 ***(refd)***
Mohd Samsudin Ismail v. Tan Yeow Hwa & Anor [2000] 4 CLJ 398 ***(refd)***
Neo Chan Eng v. Koh Yong Hoe [1960] 26 MLJ 291 ***(foll)***
Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah [1984] 2 CLJ 163; [1984] 1 CLJ (Rep) 294 ***(foll)***
Ong Cheng Wah & Anor v. Supramaniam Arjunan [2001] 4 CLJ 202 ***(foll)***
Payremalu Veerappan v. Dr Amarjeet Kaur & Ors [2001] 4 CLJ 380 ***(foll)***
PP v. Michael Anayo Akabogu [1995] 4 CLJ 79 ***(refd)***
PP v. Mohd Jamil Yahya & Anor [1994] 1 CLJ 200 ***(refd)***
Rasidin Partojo v. Frederick Kiai [1976] 2 MLJ 214 ***(refd)***
Renal Link (KL) Sdn Bhd v. Dato' Dr Harnam Singh [1997] 3 CLJ 225 ***(refd)***
Samar Mansor v. Mustafa Kamarul Ariffin [1974] 2 MLJ 71 ***(refd)***
Siti Aisha Ibrahim v. Goh Cheng Hwai [1982] CLJ 544; [1982] CLJ (Rep) 326 ***(refd)***
Sivalingam Periasamy v. Periasamy & Anor [1996] 4 CLJ 545 ***(refd)***
Tan Kuan Yau v. Suhindrimani [1985] 1 CLJ 429; [1985] CLJ (Rep) 323 ***(refd)***
Tay Kheng Hong v. Heap Moh Steamship Co Ltd [1964] 30 MLJ 87 ***(refd)***
Tay Tong Chew & Anor v. Abdul Rahman Hj Ahmad [1984] 2 CLJ 227; [1984] 1 CLJ (Rep) 389 ***(foll)***

Tong Khing Kia & Anor v. Yeo Kong Boon [1991] 2 MLJ 101 ***(refd)***
Topaiwah v. Salleh [1968] 1 MLJ 284 ***(refd)***
Uval & Anor v. Zainal [1970] 1 MLJ 74 ***(foll)***
Wan Norsiah Wan Abdullah v. Che Harun Che Daud [1980] 1 MLJ 237 ***(foll)***
Wong Fook v. Abdul Shukor Abdul Halim [1990] 2 CLJ 382; [1990] 1 CLJ (Rep) 536 ***(refd)***
Yahaya Mat & Anor v. Abdul Rahman Abu [1982] CLJ 68; [1982] CLJ (Rep) 363 ***(refd)***
Yahaya Mohamad v. Chin Tuan Nam [1975] 2 MLJ 117 ***(refd)***
Yew You & Anor v. Mah Poay Koh & Anor [1970] 1 MLJ 57 ***(foll)***

Perundangan yang dirujuk:
Employees' Social Security Act 1969, s. 31
Evidence Act 1950, ss. 6, 7, 9, 17, 18, 21, 32(1)(i), (j), (2), 58, 73A(1), (6)
Rules of the High Court 1980, O. 16 r. 1(3)
Traffic Ordinance 1958, s. 59(4)

(Rayuan Sivil No: 12-35-98)
Bagi pihak perayu-pihak ketiga - S Viswanathan; T/n Kanaga Suresh & Co
Bagi pihak responden kedua - VK Dasaratharaj Pillai; T/n VP Nathan & Rakan-rakan

(Rayuan Sivil No: 12-40-98)
Bagi pihak perayu-harta pusaka simati - VK Dasaratharaj Pillai; T/n VP Nathan & Rakan-rakan
Bagi pihak responden kedua - S Viswanathan; T/n Kanaga Suresh & Co

Bagi pihak responden pertama-dikedua-dua rayuan - Arjan Singh Chanan Singh; T/n Jagjit Singh & Co

Dilaporkan oleh Usha Thiagarajah

PENGHAKIMAN

VT Singham PK:

Rayuan ini adalah oleh perayu terhadap keputusan Hakim Mahkamah Sesyen, Taiping pada masa itu En. Harmindar Singh Dhaliwal yang diberi pada 4 November 1998 tentang liabiliti dan gantirugi di mana tuntutan responden pertama telah dibenarkan dan liabiliti dibahagikan di antara pemandu-simati m/lori No: PAK 5263 dan pemandu m/tanker No: WB 3899 iaitu, pihak ketiga, di mana pemandu-simati m/lori tersebut didapati bertanggung 80% dan pemandu m/tanker No: WB 3899 tersebut iaitu, pihak ketiga bertanggung 20%. Responden pertama adalah seorang penumpang dan atendan di m/lori tersebut yang duduk di sebelah pemandu-simati m/lori No: PAK 5263.

Fakta-Fakta Kes

Pada 8 Mei 1982, jam lebih kurang 2.50 petang, Tan Chu Leong, simati sedang memandu m/lori No: PAK 5263 dengan responden pertama Lim Ah Leak yang duduk sebelahnya sebagai atendan daripada arah Ipoh menghala ke Pulau Pinang. Apabila sampai di Batu 67 1/2, Jalanraya Ipoh-Penang, Bagan Serai, pemandu m/tanker No: WB 3899, iaitu, Anamaly @ Annamalai a/l Mayivin – pihak ketiga memotong m/lori tersebut dan berhenti di satu sekatan polis (road block) yang telah dijaga oleh enam orang anggota polis. Pada masa itu m/lori tersebut telah melanggar bahagian belakang m/tanker tersebut. Seterusnya, pemandu-simati m/lori tersebut (Tan Chu Leong) telah meninggal dunia dalam kemalangan tersebut dan responden pertama Lim Ah Leak seorang penumpang dan atendan di m/lori tersebut telah mengalami kecederaan yang parah di mana kaki kiri beliau telah dipotong.

Responden pertama Lim Ah Leak telah mengambil tindakan terhadap harta pusaka simati Tan Chu Leong, iaitu, pemandu-simati m/lori tersebut di atas kecuaian memandu m/lori tersebut di mana beliau melanggar bahagian belakang m/tanker tersebut manakala harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut iaitu, defendan di dalam kes ini memfailkan tindakan pihak ketiga (THIRD PARTY PROCEEDINGS) terhadap pemandu m/tanker tersebut untuk menuntut sumbangan dan tanggung rugi (contribution dan indemnity) dan telah memasukkan pemandu m/tanker tersebut sebagai pihak ketiga mengikut perintah Mahkamah Tinggi Pulau Pinang bertarikh 23 Mac 1987 di dalam tindakan yang difailkan oleh responden pertama.

Harta pusaka Tan Chu Leong, pemandu-simati m/lori tersebut menyalahkan (blamed) pihak ketiga pemandu m/tanker tersebut kerana tiba-tiba berhenti m/tanker tersebut di sekatan polis (road block) tanpa memberi amaran yang mencukupi terlebih dahulu manakala pihak ketiga pemandu m/tanker tersebut menyalahkan pemandu-simati m/lori tersebut sebagai bertanggungjawab sepenuhnya kerana melanggar bahagian belakang m/tanker tersebut yang telahpun berhenti di sekatan polis (road block) selama satu minit di mana polis sedang memeriksa m/tanker tersebut.

Di dalam kes ini terdapat keterangan bahawa seorang anggota polis Kpl. Rahmat bin Othman, yang menjaga sekatan polis (road block) sebagai ketua pada masa kemalangan berlaku ada membuat lapuran polis pada jam 3.30 petang pada tarikh kemalangan iaitu 8 Mei 1982 di Bagan Serai telah meninggal dunia pada 11 Jun 1994 sebelum perbicaraan bermula pada 3 September 1997 dan tidak dapat memberi keterangan dalam perbicaraan Mahkamah Sesyen Taiping lihat nombor lapuran Bagan Serai 1619/82. Lapuran polis beliau telah dikemukakan oleh responden pertama dan diterima masuk sebagai eks. P8 di atas persetujuan semua pihak tetapi Hakim Mahkamah

Sesyen tidak memberi sebarang berat (weight) kepada kandungannya. Hakim Mahkamah Sesyen berkata *"As for the police report of the deceased policeman, it would be unsafe to rely on it. The police report says that the accident occurred when the policeman "sedang periksa lori." "Sedang periksa lori" could very well mean when the policeman was in the process of stopping the lorry. Also, as there was no opportunity for the other parties to cross-examine the deceased policeman, not much weight can be given to the report especially as I had indicated that it was open to more than one interpretation."* Untuk mendapati sepenuhnya kandungan lapuran polis Kpl. Rahmat bin Othman, mahkamah ini mencatit kandungannya seperti berikut:

> Pada 8.5.82 jam 2.50 pm saya dengan Konst. 27958, Konst. 89262, 98445, MM/T 9141, 9149, buat sekatan Jalan raya depan Balai dan sedang periksa m/lori WB 3899, tiba-tiba datang m/lori No: PAK 5263 telah langgar buntut m/lori WB 3899, dan pemandu m/lori No: PAK 5263 dengan seorang yang duduk di hadapan keadaan parah.
>
> Datang Balai buat repot.

Pada 4 November 1998 seperti yang dikatakan terlebih dahulu, Hakim Mahkamah Sesyen En. Harminder Singh Dhaliwal yang mendengar kes ini telah mendapati pemandu-simati m/lori tersebut bertanggung 80% dan pihak ketiga (pemandu m/tanker tersebut) bertanggung 20% di atas menyebabkan kemalangan tersebut. Responden pertama-plaintif Lim Ah Leak telah dibenarkan gantirugi am dan khas berjumlah RM173,423 tidak termasuk faedah dan kos. Award berjumlah RM173,423 adalah seperti berikut:

GANTIRUGI AM

1. Gantirugi am untuk kecederaan dan kehilangan kaki di sebelah kiri	RM 60,000
2. Kehilangan pendapatan pada RM500 sebulan selama 15 tahun (pre trial loss)	RM 90,000
3. Kehilangan keupayaan pencarian pendapatan pada masa hadapan (loss of earning capacity)	RM 20,000

GANTIRUGI KHAS

4. Gantirugi khas yang disetujui adalah	RM 3,423
Jumlah	RM173,423

Dan faedah 6% setahun untuk gantirugi am dari tarikh penyerahan writ saman pada 8 April 1983 sehingga tarikh penghakiman pada 4 November 1998 dan 3% setahun untuk gantirugi khas dari tarikh kemalangan pada 8 Mei 1982 ke tarikh penghakiman dan seterusnya 8% setahun di atas jumlah penghakiman sehingga penyelesaian dan 8% setahun ke atas RM153,423 dari tarikh penghakiman sehingga tarikh penyelesaian penuh. Tidak ada faedah untuk kehilangan keupayaan pencarian pendapatan.

Hakim Mahkamah Sesyen juga telah menghakimi dan perintahkan bahawa harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut membayar kepada responden pertama sebanyak RM153,423 sebagai gantirugi am dan khas dan faedah ke atas gantirugi tersebut dan RM20,000 untuk kehilangan keupayaan pencarian pendapatan tanpa faedah dan kos iaitu di atas 100% dan membahagikan liabiliti 20% terhadap pemandu m/tanker-pihak ketiga tersebut dan 80% terhadap harta-pusaka pemandu-simati m/lori tersebut. Hakim Mahkamah Sesyen juga perintahkan supaya pemandu m/tanker-pihak ketiga menyumbang dan membayar balik kepada harta pusaka pemandu-simati m/lori sebanyak 20% daripada jumlah penghakiman yang ditaksirkan termasuk faedah yang dibayarkan oleh harta pusaka pemandu-simati m/lori kepada responden pertama seperti yang dinyatakan dibawah ini:

(a) gantirugi am sebanyak RM12,000 (20% daripada RM60,000) serta dengan faedah pada kadar 6% dari tarikh penyerahan writ (8 April 1983) sehingga tarikh penghakiman (4 November 1998);

(b) gantirugi khas sebanyak RM18,684.60 (20% daripada RM93,423) serta dengan faedah pada kadar 3% dari tarikh kemalangan (8 Mei 1982) sehingga tarikh penghakiman (4 November 1998);

(c) kehilangan keupayaan pencarian pendapatan (loss of earning capacity) sebanyak RM4,000 tanpa faedah (20% daripada RM20,000);

(d) 20% daripada faedah atas jumlah RM153,423 dari tarikh panghakiman sehingga tarikh penyelesaian bayaran;

(e) 20% daripada kos plaintif seperti ditaksirkan di atas.

Latar Belakang Kes

Sebelum kes ini dibicarakan di Mahkamah Sesyen Taiping, tindakan ini pada mula-mulanya telah difailkan di Mahkamah Tinggi Georgetown, Pulau Pinang pada 17 Mac 1983 dan dari situ kes dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Georgetown pada 15 Disember 1987 dan seterusnya kes ini dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Parit Buntar pada 29 Mac 1989 dan akhirnya kes ini dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Taiping pada 31 Mac 1993. Mahkamah ingin mencatit bahawa apabila kes difailkan di Mahkamah Tinggi Georgetown,

Pulau Pinang, responden pertama telah mengambil tindakan terhadap harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan Penang Lorry Transport Co. Sdn. Bhd. sebagai tuanpunya m/lori tersebut tetapi tindakan terhadap tuanpunya m/lori tersebut telah ditarik balik apabila satu bantahan awalan dibangkitkan oleh peguam bagi tuanpunya m/lori tersebut. Bantahan awalan tersebut adalah bahawa tindakan saman tidak boleh diambil oleh responden pertama iaitu seorang atendan m/lori tersebut terhadap tuanpunya m/lori mengikut s. 31 of the Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 di mana seorang tidak boleh mengambil tindakan terhadap majikan beliau. Dengan itu, responden pertama hanya meneruskan tindakan terhadap harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan menarik balik tindakan terhadap tuanpunya m/lori sebagai seorang defendan dalam tindakan itu.

Kedua-dua pihak iaitu harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan pihak ketiga pemandu m/tanker tersebut yang tidak puas hati dengan keputusan Hakim Mahkamah Sesyen yang diberi pada 4 November 1998 telah masing-masing memfailkan satu Notis Rayuan pada 14 November 1998 di Mahkamah Sesyen Taiping untuk merayu kepada Mahkamah Tinggi Taiping di atas keseluruhan keputusan tersebut – lihat Rayuan Sivil No: 12-35-98 (Rayuan oleh pihak ketiga-pemandu m/tanker) dan Rayuan Sivil No: 12-40-98 (Rayuan oleh defendan iaitu harta pusaka pemandu-simati m/lori). Memorandum rayuan telah difailkan pada 2 April 1999 dan Rekod Rayuan difailkan pada 30 Mei 1999 di Mahkamah Tinggi Taiping untuk Rayuan Sivil No: 12-35-98. Bagi Rayuan Sivil No: 12-40-98, memorandum rayuan difailkan pada 6 April 1999 dan rekod rayuan difailkan pada 6 Mei 1999.

Rayuan tersebut disebut di Mahkamah Tinggi Taiping pada 5 September 2000 dan peguam-peguam yang mewakili perayu-perayu masing-masing di kedua-dua rayuan dan peguam responden pertama diarahkan oleh mahkamah untuk memfailkan hujah-hujah bertulis dan rayuan ditangguhkan kepada 29 November 2000 untuk sambung hujah-hujah lanjutan secara lisan sekiranya perlu.

Pada 29 November 2000 peguam bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dalam penghujahan lisannya telah membangkit tiga (3) isu undang-undang tentang sama ada mahkamah perbicaraan boleh mengambil kira keterangan pihak ketiga (pemandu m/trailer) untuk membuat keputusan di atas isu liabiliti bagi tuntutan seorang plaintif apabila responden pertama gagal membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut. Tiga (3) isu undang-undang yang dibangkitkan oleh peguam bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut adalah seperti berikut:

i. sama ada pihak ketiga boleh didapati bertanggungjawab kepada kemalangan tersebut apabila kecuaian terhadap defendan iaitu pemandu-simati m/lori tersebut tidak dapat dibuktikan oleh responden pertama (penumpang di dalam m/lori tersebut);

ii. oleh sebab responden pertama melalui keterangannya gagal membuktikan sebarang kecuaian terhadap defendan iaitu pemandu-simati m/lori tersebut, sama ada mahkamah perbicaraan boleh mengambil kira keterangan pihak ketiga untuk membuktikan kecuaian terhadap defendan iaitu pemandu-simati m/lori tersebut di mana responden pertama gagal membuktikan;

iii. sama ada keterangan pihak ketiga boleh diambil kira dan digunakan untuk membuktikan kes seorang plaintif.

Oleh kerana ketiga-tiga isu undang-undang yang dibangkit oleh peguam perayu bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan disokong oleh peguam perayu-pihak ketiga di dalam penghujahan lisan adalah tanpa sebarang hujahan yang kukuh dan otoriti-otoriti untuk menyokong ketiga-tiga isu undang-undang tersebut yang dibangkit, mahkamah ini mengarahkan ketiga-tiga peguam bagi kedua-dua perayu dan responden pertama untuk membuat penyelidikan (research) dan memfailkan penghujahan bertulis selanjutnya. Kes ditangguhkan untuk sambung pendengaran rayuan pada 12 Februari 2001 dan peguam-peguam diperintahkan untuk mengemukakan penghujahan bertulis pada atau sebelum 3 Januari 2001 tentang isu-isu tersebut. Ketiga-tiga peguam telah memfailkan penghujahan bertulis sebelum 3 Januari 2001 tetapi kes tidak dapat diteruskan pada 12 Februari 2001 sebab ada mesyuarat hakim-hakim dan Pesuruhjaya-Pesuruhjaya Kehakiman Mahkamah Tinggi bersama-sama dengan Yang Amat Arif Hakim Besar Malaya di Pulau Pinang tentang pindaan kepada Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 tentang pengurusan kes. Oleh itu, kes ditangguhkan untuk keputusan pada 2 Mac 2001.

Pada 2 Mac 2001, ketiga-tiga peguam memberitahu mahkamah dan bersetujui bahawa keputusan yang akan diberi oleh mahkamah ini dalam Rayuan Sivil No: 12-35-98 (rayuan oleh pihak ketiga) akan diterima dan terikat kepada Rayuan Sivil No: 12-40-98 (rayuan oleh defendan iaitu harta pusaka pemandu-simati m/lori). Peguam responden pertama juga membawa perhatian kepada mahkamah bahawa memorandum rayuan yang difailkan oleh kedua-dua peguam bagi perayu-perayu tidak membangkit kedua-dua isu undang-undang seperti disebut dalam alasan-alasan penghakiman ini sebagai alasan-alasan rayuan terhadap keputusan Hakim Mahkamah Sesyen. Oleh itu, peguam responden pertama berhujah bahawa Mahkamah ini sepatutnya tidak boleh membenarkan peguam perayu bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori untuk membangkit kedua-dua isu undang-undang tersebut tanpa diplidkan atau dibangkitkan dalam memorandum rayuan.

Untuk menjawab bantahan tersebut yang dikemukakan oleh peguam responden pertama, peguam bagi perayu harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dengan jujur mengakui bahawa beliau memang tidak membangkitkan perkara-perkara tersebut di dalam memorandum rayuan. Walau bagaimanapun dan oleh kerana isu-isu adalah berkaitan dengan undang-undang dan kedua-dua peguam bagi perayu telah memfailkan hujah-hujah bertulis, peguam perayu (pihak ketiga) memohon kepada mahkamah supaya hujah-hujah bertulis diterima dan ditimbang oleh mahkamah. Oleh kerana ketiga-tiga peguam telahpun memfailkan penghujahan bertulis tentang isu-isu tersebut dan isu-isu adalah berkaitan dengan undang-undang, mahkamah ini membenarkan dan membiarkan hujahan-hujahan tersebut supaya mahkamah dapat memberi keputusan ke atas isu-isu tersebut demi keadilan dan sekiranya keputusan yang akan dibuat oleh mahkamah tidak akan prejudiskan mana-mana pihak.

Keputusan Mahkamah Rayuan ini adalah seperti berikut:

Isu Pertama

1) Sama ada Mahkamah Rayuan ini harus masuk campur di atas keputusan isu liabiliti yang dibuat oleh Hakim Mahkamah Sesyen, Taiping pada masa itu.

2) Mahkamah ini berpendapat bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telah membuat penemuan fakta-fakta di dalam kes ini berdasarkan kepada keterangan-keterangan yang dikemukakan di hadapan beliau di mana hakim itu telah mendengar dan melihat saksi-saksi memberi keterangan. Mahkamah ini mendapati bahawa Mahkamah Rayuan tidak harus mengganggu atau masuk campur di atas pendapat fakta-fakta yang telah dibuat oleh Hakim Mahkamah Sesyen kecuali, jika penemuan tersebut tidak disokong oleh keterangan atau keputusannya adalah bertentangan keberatan keterangan atau mahkamah perbicaraan tidak membuat penilaian kehakiman (no proper judicial evaluation). Walau bagaimanapun, mahkamah ini berpendapat bahawa rayuan ini bukanlah satu keadaan seperti disebut dan Mahkamah Sesyen yang telah mendengar dan melihat saksi-saksi semasa memberi keterangan di dalam perbicaraan mempunyai satu "visual advantage" di mana Mahkamah Rayuan ini tidak mempunyai peluang tersebut – rujuk kes *Commercial Union Assurance (M) Sdn Bhd v. Ng Chek Hung & Another Appeal* [1997] 3 CLJ 189.

3) Mahkamah ini berpendapat bahawa Hakim Mahkamah Sesyen telah membuat penilaian atau evaluation yang mencukupi dan cara kehakiman berdasarkan keseluruhan keterangan lisan dan dokumen-dokumen yang berkaitan bagi kes responden pertama apabila dibanding dengan keterangan-keterangan bagi perayu-perayu dan Hakim Mahkamah Sesyen yang bijaksana juga telah memberi penjelasan atau alasan yang jelas bagi keputusan tersebut.

4) Oleh itu, mahkamah ini berpendapat bahawa ia hanya akan masuk campur dengan keputusan hakim perbicaraan sekiranya tersilap dalam penilaian (evaluation) keterangan atau di undang-undang dan keputusan dibuat tanpa penilaian kehakiman (without proper judicial evaluation). Mahkamah ini berpendapat bahawa rayuan ini bukanlah satu kes sedemikian bagi Mahkamah Rayuan ini masuk campur. Oleh itu Mahkamah Rayuan ini tidak ingin masuk campur di atas keputusan tentang liabiliti.

5) Dalam kes *Mohd Samsudin bin Ismail v. Tan Yeow Hwa & Anor* [2000] 4 CLJ 398, saya telah merujuk beberapa keputusan Privy Council, Mahkamah Persekutuan dan Mahkamah Rayuan yang dilapurkan tentang kuasa dan keadaan bilakah Mahkamah Rayuan harus masuk campur dengan keputusan pendapat fakta-fakta yang dibuat oleh Mahkamah perbicaraan dan mahkamah ini tidak akan mengulangi prinsip-prinsip kesemua kes-kes tersebut yang telah tetap dan dikekalkan kecuali merujuk kepada nama-nama beberapa kes dan citation sahaja. Kes-kes Privy Council, Mahkamah Persekutuan dan Mahkamah Rayuan yang telah dirujuk di dalam kes *Mohd Samsudin bin Ismail* dan untuk rujukkan rayuan ini adalah seperti berikut:

   1) *Coghlan v. Cumberland* [1898] 1 Ch. D 704
   2) *Lofthouse v. Leicester Corporation* The Times Law Reports 1948 Vol lxiv
   3) *Benmax v. Austin Motor Co Ltd* [1955] 1 All ER 326
   4) *Tay Kheng Hong v. Heap Moh Steamship Co Ltd* [1964] 30 MLJ 87
   5) *Hitam bin Abdullah & Anor v. Kok Foong Yee (f) & Anor* [1974] 1 MLJ 193
   6) *Samar binte Mansor v. Mustafa Kamarul Ariffin* [1974] 2 MLJ 71
   7) *Yahaya bin Mohamad v. Chin Tuan Nam* [1975] 2 MLJ 117
   8) *Rasidin bin Partojo v. Frederick Kiai* [1976] 2 MLJ 214
   9) *Siti Aisha binti Ibrahim v. Goh Cheng Hwai* [1982] CLJ 544; [1982] CLJ (Rep) 326
   10) *Sivalingam a/l Periasamy v. Periasamy & Anor* [1996] 4 CLJ 545
   11) *China Airlines Ltd v. Maltran Air Corp Sdn Bhd (Formerly Known As Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) & Another Appeal* [1996] 3 CLJ 163

12) *Renal Link (KL) Sdn Bhd v. Dato' Dr Harnam Singh* [1997] 3 CLJ 225

6) Di antara kes-kes yang tersebut di atas dan selain daripada kes-kes tersebut, mahkamah ini ingin merujuk kepada kes-kes seperti berikut:

a) Dalam kes *Rasidin bin Partojo v. Frederick Kiai* [1976] 2 MLJ 214 di ms 215, YAA Wan Sulaiman HMP bagi Mahkamah Persekutuan berkata:

> A Court of Appeal always starts with the working presumption that any decision appealed against is right in every respect. So to succeed in an appeal the appellant must convince us that the decision appealed from is wrong. If we are not so convinced, the appeal fails.

b) Dalam kes *Mat Shah bin Mohamed & Anor v. Foo Say Meng & Ors* [1983] 2 CLJ 194; [1983] CLJ (Rep) 254, YAA Wan Sulaiman HMP bagi Mahkamah Persekutuan berkata:

> He had seen and heard all the witnesses and studied all the documents before him. He believed and accepted the evidence adduced by the respondents. He held that the appellants had not discharged the onus of proof. Therefore, he was not satisfied that the appellants had established their claim as the rightful owner of the two licences. He therefore declined to make the declaration prayed for and dismissed the claim with costs. He also dismissed the respondents' counter-claim with costs. We do not consider that an appellate court has any reason to interfere in a case of such nature.

c) Dalam kes *Renal Link (KL) Sdn Bhd v. Dato' Dr Harnam Singh* [1997] 3 CLJ 225, Mahkamah Rayuan melalui YA Gopal Sri Ram HMR *inter alia* berkata:

> ... unless we, as a Court of Appeal, are convinced that there was no judicial appreciation of evidence by the trier of fact, or that the audio-visual advantage reserved to a trial Judge had been missed or that the findings made do not accord with the probabilities of the case taken as a whole, it will not be open to us to intervene and upset the findings made by the trial Judge.

7) Walau bagaimanapun, sekiranya pendapat hakim mahkamah perbicaraan adalah berdasarkan kepada andaian yang dibuat daripada fakta yang lain dan bukan fakta yang berdasarkan kepada kredibiliti saksi-saksi yang Hakim Mahkamah Sesyen sendiri lihat dan dengar atau Mahkamah Sesyen telah dengan izin 'so fundamentally misdirected itself' atau mempunyai 'insufficient judicial appreciation', Mahkamah Rayuan ini akan masuk campur di atas keputusan Hakim Mahkamah Sesyen tetapi kes ini seperti

dinyatakan terlebih dahulu bukanlah satu keadaan seperti berikut untuk Mahkamah Rayuan ini masuk campur (rujuk kes *Sivalingam a/l Periasamy v. Periasamy & Anor* [1996] 4 CLJ 545, *Kerry v. Carter* [1969] 1 WLR 1372, *China Airlines Ltd v. Maltran Air Corp Sdn Bhd (Formerly Known As Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) & Another Appeal* [1996] 3 CLJ 163).

8) Dalam *China Airlines Ltd*, YAA Tan Sri Dato' Seri Mohamed Dzaiddin bin Haji Abdullah Hakim Mahkamah Persekutuan (pada masa itu) dan sekarang YAA Ketua Hakim Negara berkata:

> On the other hand, there is a clear authority also from the House of Lords – and followed by the Privy Council – which says that a distinction can be drawn between a finding of a specific fact which depends upon the credibility of witnesses and a finding of fact which depends upon inferences drawn from other facts. In the latter case, an appellate court will more readily interfere with the trial judge's findings of fact and form an independent opinion than in the case of the former.

Oleh itu, mahkamah ini tidak masuk campur di atas keputusan Hakim Mahkamah Sesyen tentang isu liabiliti.

Isu Kedua

Sama ada responden pertama telah membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori No: PAK 5263 di mana beliau adalah seorang penumpang pada masa kemalangan berlaku.

1) Keterangan responden pertama dan keseluruhan keterangan di dalam kes ini menunjukkan bahawa pemandu-simati m/lori tersebut melanggar m/tanker No: WB 3899 dari arah belakang dan fakta ini tidak dinafikan oleh kedua-dua perayu dan responden pertama kerana ini adalah fakta-fakta yang sebenarnya di dalam kemalangan tersebut. Di atas keadaan tersebut, mahkamah ini mendapati k. 22 Highway Code L.N. 165/1959 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959 boleh dipakai terhadap pemandu-simati m/lori No: PAK 5263 dan kemungkinan kaedah tersebut boleh membangkit s. 59(4) Ordinan Lalu Lintas 1958, iaitu Ordinan pada masa itu dan sekarang diganti oleh Akta Pengangkutan Jalan 1987, di mana satu kes kecuaian *prima facie* telah diujud terhadap pemandu-simati m/lori tersebut. Sebelum mahkamah merujuk kepada Kaedah-Kaedah Highway Code, mahkamah telah memberi peluang kepada ketiga-tiga peguam dan menjemput untuk berhujah sama ada k. 22 Highway Code boleh dipakai dalam fakta-fakta dan dalam keadaan kes tersebut sebelum mahkamah memberi keputusan pada 2 Mac 2001. Ketiga-tiga peguam berhujah bahawa r. 22 Highway Code boleh dipakai terhadap pemandu-simati m/lori tersebut dan ada berkaitan dengan kes ini.

Kaedah 22 Highway Code L.N. 165/1959 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959 adalah seperti berikut:

> If you collide with the rear of a vehicle in front of you it is your own fault and means that you have followed too closely. You should allow at least one car's length between your car and the car in front for every ten miles an hour of your speed. Thus at 30 m.p.h. there should be at least three cars' length between your car and the car in front.

Seksyen 59(4) of the Ordinan Lalu Lintas 1958 adalah seperti berikut:

> Failure on the part of any person to observe any provisions of the Highway Code shall not itself render that person liable to criminal proceedings of any kind, but any such failure may in any proceedings, whether civil or criminal, be relied on by any party to the proceedings as tending to establish or to negative any liability which is in question in those proceedings.

2) Untuk membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut dan untuk berjaya dalam tindakan ini, mahkamah ini mendapati bahawa adalah mencukupi untuk responden pertama membuktikan bahawa pemandu-simati m/lori tersebut dengan cuai melanggar di bahagian belakang m/tanker pihak ketiga dan di atas satu kes *prima facie* boleh wujud. Walau bagaimanapun, tidak dinafikan bahawa beban pembuktian kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut adalah tugas responden pertama tetapi mahkamah ini mendapati bahawa di dalam kes ini untuk membuktikan kecuaian tersebut, responden pertama boleh berharap atau terikat atau merujuk kepada keadaan-keadaan dan/atau keterangan-keterangan seperti berikut:

i. keterangan responden pertama sendiri di mahkamah bahawa pemandu-simati m/lori tersebut melanggar belakang m/tanker pihak ketiga (rujuk k. 22 Highway Code LN 165/1959 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959) dibaca bersama-sama dengan s. 59(4) Ordinan Lalu Lintas 1958 (lihat kes *MA Clyde v. Wong Ah Mei & Anor* [1970] 2 MLJ 183, *Chan Peng Fook v. Kan Pak Lee* [1974] 2 MLJ 197, *Yahaya bin Mat & Anor v. Abdul Rahman bin Abu* [1982] CLJ 68; [1982] CLJ (Rep) 363);

ii. keterangan yang didapati daripada responden pertama melalui pemeriksaan balas oleh peguam pihak ketiga atau peguam harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut (defendan) boleh juga dipakai di mana keterangannya menunjukkan bahawa pemandu-simati m/lori tersebut melanggar bahagian belakang m/lori tanker pihak ketiga di mana pada masa m/lori tanker pihak ketiga sedang diperiksa oleh polis di tempat sekatan polis (road block) dan di mana keterangan ini disokong oleh lapuran polis yang dibuat oleh Kpl. Rahmat bin Othman (eks. P8);

iii. keterangan daripada pihak ketiga tentang pelanggaran oleh m/lori tersebut daripada arah belakang m/tanker.

3) Oleh itu, aduan atau penghujahan peguam perayu bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut bahawa responden pertama gagal membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori No: PAK 5263 adalah tidak berasas, tanpa merit dan harus ditolak. Sebenarnya, responden pertama telah membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut seperti yang dikehendaki dari segi undang-undang dan seperti dinyatakan di atas. Walau bagaimanapun, mahkamah ini mengambil kesempatan untuk menyatakan bahawa sekiranya pihak ketiga di kompaun kerana engkar mematuhi k. 16 Highway Code L.N. 166/1959 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959 dan bukti bahawa pihak ketiga dikompaun tidak akan semata-mata bergantung ke atas bukti yang perlu dibuktikan oleh seorang plaintif atau boleh digunakan atau digantikan sebagai bukti di mana perlu dibuktikan oleh seorang plaintif kecuali dalam keadaan di mana terdapat keterangan-keterangan yang lain untuk membuktikan kecuaian dan dipakai untuk menyokong kecuaian terhadap pihak-pihak yang tertentu. Di dalam keadaan itu, iaitu, di mana terdapat keterangan-keterangan yang lain untuk membuktikan kecuaian terhadap satu pihak selain daripada bukti pembayaran kompaun di atas kesalahan dibawah Highway Code L.N. 166/1959 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959, mahkamah perbicaraan di atas budi bicara boleh mengambil kira keterangan kompaun itu yang berkaitan dengan kecuaian dan sekiranya ada lain-lain keterangan bagi membuktikan kecuaian terhadap seorang defendan atau pihak yang berkaitan. Dengan itu, mahkamah ini percaya bahawa satu penjelasan telah diberi kepada kes *Mohd Samsudin Ismail v. Tan Yeow Hwa & Anor* [2000] 4 CLJ 398 untuk mengelakkan sebarang kekeliruan dan disalahgunakan oleh seseorang pihak yang tertentu dan supaya keputusan itu dibaca dengan keseluruhan alasan-alasan keputusan itu dan fakta-fakta kes itu dan bukan merujuk pada satu bahagian sahaja yang akan memberi gambaran atau keputusan yang tidak benar. Juga, seorang yang membayar kompaun ke atas mana-mana kesalahan di bawah Kaedah-Kaedah Lalu Lintas yang berkaitan dengan kemalangan tersebut boleh memberi penjelasan mengapa beliau bersetuju untuk membayar kompaun sekiranya beliau tidak cuai ke atas kemalangan tersebut. Seterusnya, sama ada penjelasan itu boleh diterima atau tidak harus ditentukan oleh mahkamah perbicaraan di atas keseluruhan keterangan.

Isu Ketiga

Sama ada perayu-pihak ketiga juga telah bertanggungjawab di atas kemalangan tersebut.

1) Keterangan perayu-pihak ketiga sendiri telah menunjukkan bahawa m/tanker beliau selepas memotong m/lori tersebut dengan laju terpaksa berhenti apabila beliau nampak sekatan polis (road block) dan polis memberi isyarat dengan tangan untuk berhenti dan perlanggaran berlaku setelah beliau berhenti di sekatan selama satu minit. Juga, ada keterangan perayu-pihak ketiga bahawa beliau tidak melihat cermin pandang belakang sebelum berhenti. Selanjutnya, keterangan perayu-pihak ketiga juga menunjukkan bahawa sebaik sahaja beliau berhenti, polis ada tanya apa muatan dan sebelum beliau sempat jawab apa jenis minyak yang beliau membawa sudah berlaku perlanggaran tersebut.

2) Oleh itu, mahkamah ini mendapati bahawa keterangan tersebut oleh perayu-pihak ketiga memberi makna atau mahkamah boleh membuat andaian (draw an inference) bahawa, pertama, perayu-pihak ketiga langsung tidak sedar bahawa m/lori tersebut ada menghampiri dari arah belakang m/tanker beliau sebab beliau tidak melihat cermin pandang belakang sebelum berhenti walaupun jalan itu adalah lurus, kedua, beliau berhenti di sekatan selama satu minit sahaja dan sebelum beliau sempat menjawab soalan polis beliau mendengar bunyi perlanggaran di belakang, ketiga, mengikut gambar-gambar polis ia menunjuk m/tanker perayu-pihak ketiga berhenti bukan ditepi jalan di sebelah kiri pada waktu kemalangan berlaku tetapi di atas jalan yang adalah hak laluan pemandu-simati m/lori tersebut dan lain-lain kenderaan yang datang dari belakang dan keempat, mengikut keterangan perayu-pihak ketiga bahawa selepas perlanggaran berlaku, barulah di atas arahan polis beliau meletakkan m/tanker beliau di tepi jalan. Juga, k. 31 Highway Code L.N. 165/59 Kaedah-Kaedah Lalu Lintas 1959 boleh dipakai terhadap perayu-pihak ketiga dan boleh diterima sebagai satu kecuaian *prima facie* dibawah s. 59(4) Ordinan Lalu Lintas 1958 terhadap perayu-pihak ketiga. Mahkamah ini juga telah memberi peluang dan menjemput ketiga-tiga peguam untuk berhujah tentang k. 31 Highway Code sebelum memberi keputusan pada 2 Mac 2001. Ketiga-tiga peguam berhujah dengan jujur bahawa kaedah tersebut ada kaitan dan boleh dipakai terhadap pemandu pihak ketiga dalam kes ini.

Kaedah 31 Highway Code L.N. 165/1959 adalah seperti berikut:

> When driving a motor vehicle remember to look frequently at your rear view mirror, and when you approach a strange town watch your speedometer. After a long spell of high speed driving it requires a conscious effort and several looks at your speedometer to reduce your speed to 30 m.p.h.

Dalam kes *Attorney-General v. Rada Baskaran* [1972] 2 MLJ 169, Winslow H berkata:

> He also found that the driver of the lorry was not aware of the approach of the car from behind him until he heard a loud bang. He found that the reason why the lorry driver was not aware of the car's approaching him from behind was because he did not look into his rear view mirror when he commenced to move out into the road from his stationary position. If he had done so, he would most certainly have seen the deceased's car approaching him from behind.

Oleh itu, sebarang keengkaran kepada kaedah-kaedah Highway Code boleh dipakai terhadap seorang defendan, dalam kes ini terhadap pemandu-simati m/lori ataupun terhadap pihak ketiga. Walau bagaimanapun, mahkamah ini berpendapat bahawa mahkamah perbicaraan boleh mengambil kira kaedah-kaedahnya yang telah dipersetujui oleh semua pihak untuk membuat keputusan tentang kecuaian (lihat s. 58 Akta Keterangan 1950).

3) Dalam kes *Mohd Samsudin Ismail v. Tan Yeow Hwa & Anor* [2000] 4 CLJ 398, saya telah mengambil kira keterangan yang lain untuk mengaitkan dengan kecuaian terhadap defendan di mana defendan pertama telah mengaku bahawa kemalangan tidak akan berlaku sekiranya beliau dapat memotong m/sikal plaintif dalam keadaan berhati-hati dan tambahan bahawa peguam defendan telah bersetuju dihadapan Mahkamah Sesyen bahawa liabiliti harus dibahagikan bersama-sama diantara plaintif dan defendan iaitu di atas 50:50 dan bukan hanya ke atas keterangan bahawa kompaun dibayar oleh defendan pertama. Dalam kes itu, saya berkata:

> The learned Sessions Court judge had failed to consider the other relevant evidence namely, that the 1st defendant had admitted to an offence under r. 10 L.N. 166/1959 and a further admission by the 1st defendant that the accident would not have occurred if she had overtaken the plaintiff's m/cycle in a careful manner and coupled with the fact that the defendants' counsel had made a concession before her honour that liability should be apportioned equally between the plaintiff and the defendants ie, on a 50:50 basis.

Saya juga ada berkata bahawa:

> The learned Sessions Court judge did not say categorically that the plaintiff's version of the accident was rejected, therefore it is open to this court in an appellate capacity to review the printed evidence. With respect, I also do not think that her honour was entitled, to disregard the concession made by the learned counsel for the defendants that liability should be apportioned on a 50:50 basis and coupled with the evidence that the 1st defendant was compounded for an offence under r. 10.

4) Dengan itu, mahkamah ini ingin menegaskan bahawa tanpa bukti yang kukuh untuk membuktikan kecuaian terhadap defendan, bukti pembayaran kompaun sahaja di atas kesalahan dibawah Highway Code atau Kaedah-Kaedah Lalu Lintas tidak mencukupi tanpa keterangan yang lain untuk membuktikan kecuaian terhadap seorang pihak yang tertentu atau defendan. Bukti bahawa satu pihak telah dikompaunkan di atas kesalahan dibawah Kaedah-Kaedah Lalu Lintas hanya boleh dipakai untuk menyokong atau meningkatkan keterangan yang telah membuktikan kecuaian melalui keterangan lain dan bukan secara berasingan atau bebas (in isolation or independently).

5) Lapuran polis yang dibuat pada 8 Mei 1982 oleh polis Kpl. Rahmat bin Othman yang menjalankan sekatan di jalanraya tidak berapa membantu pembelaan perayu-pihak ketiga walaupun lapuran itu berkata semasa beliau sedang periksa m/tanker tersebut tiba-tiba m/lori tersebut telah langgar buntut m/tanker tersebut, kerana perkataan sedang periksa tidak memberi penjelasan berapa lama beliau memeriksa dan Kpl. Rahmat tidak dapat diperiksa balas di dalam perbicaraan di atas lapuran tersebut sebab beliau telah meninggal dunia pada 11 Jun 1994. Sebaliknya perayu-pihak ketiga sendiri telah mengaku bahawa sebaik sahaja beliau berhenti selama satu minit dan sebelum beliau sempat menjawab kepada polis perlanggaran berlaku. Oleh itu, lapuran polis yang dibuat oleh mendiang Kpl. Rahmat bin Othman tidak membantu pembelaan pihak ketiga yang diharap oleh pemandu pihak ketiga untuk mematahkan sebarang kecuaian terhadap beliau.

6) Seterusnya, walaupun lapuran polis yang dibuat oleh Kpl. Rahmat diterima masuk sebagai keterangan oleh Hakim Mahkamah Sesyen ditanda sebagai eks. P8 di atas persetujuan semua pihak. Hakim Mahkamah Sesyen dengan dukacita dalam keputusannya berkata bahawa beliau tidak memberi sebarang berat kepada kandungan lapuran tersebut. Hakim Mahkamah Sesyen berkata seperti berikut "As for the police report of the deceased policeman, it would be unsafe to rely on it. The police report says that the accident occurred when the policeman "sedang periksa lori". "Sedang periksa lori" could very well mean when the policeman was in the process of stopping the lorry. Also, as there was no opportunity for the other parties to cross-examine the deceased policeman, not much weight can be given to the report especially as I had indicated that it was open to more than one interpretation." Mahkamah ini mendapati bahawa walaupun pihak-pihak di dalam tindakan ini tidak dapat memeriksa balas mendiang Kpl. Rahmat di atas lapuran beliau yang diterima sebagai keterangan dan ditanda sebagai eks. P8, ini tidak bermakna bahawa sebarang berat tidak boleh diberi oleh mahkamah perbicaraan kepada kandungannya. Kpl.

Rahmat adalah seorang pegawai polis dan beliau bukanlah satu pihak yang ada sebarang kepentingan di dalam kemalangan atau tuntutan responden pertama atau bagi mana-mana pihak dan lapuran polis tersebut dibuat di dalam waktu 'contemporaneous' bagi kemalangan tersebut dan tentang perkara yang berkaitan dengan tugas rasmi yang beliau menjalani iaitu menjaga sekatan polis (road block) dan memeriksa m/tanker tersebut di tempat kemalangan berlaku.

7) Oleh itu, mahkamah ini mendapati bahawa lapuran polis tersebut boleh diterima pakai di bawah s. 73A(1) Akta Keterangan 1950 dan berat boleh diberi kepada kandungan lapuran polis tersebut dan Hakim Mahkamah Sesyen boleh mengambil kira atau memberi perhatian kepada kandungan lapuran polis tersebut mengikut s. 73A(6) Akta Keterangan 1950 tersebut di atas keseluruhan keterangan. Di dalam kes ini, mendiang Kpl. Rahmat adalah dalam menjalankan tugas rasmi beliau dan lapuran ini adalah satu lapuran maklumat pertama untuk kemalangan tersebut dan juga ada bukti bahawa beliau telah meninggal dunia sebelum tarikh perbicaraan dimulakan. Dengan itu, mahkamah ini berpendapat bahawa Mahkamah Sesyen boleh memberi pertimbangan tanpa menolak langsung seperti yang dinyatakan oleh Hakim Mahkamah Sesyen sekiranya lapuran polis itu boleh membantu mahkamah untuk membuat keputusan yang seadilnya.

8) Walau bagaimanapun, mahkamah ini mendapati bahawa ini adalah satu peluang untuk menyatakan atau memberi perhatian bahawa lapuran ini tidak boleh diterima di bawah s. 32(1)(i) dan (j) Akta Keterangan 1950 kerana peruntukkan di bawah s. 32(2) berkata bahawa perenggan-perenggan tersebut hanya boleh dipakai untuk prosiding jenayah sahaja (rujuk kes *Public Prosecutor v. Mohd Jamil bin Yahya & Anor* [1994] 1 CLJ 200 dan *Public Prosecutor v. Michael Anayo Akabogu* [1995] 4 CLJ 79). Oleh itu mahkamah ini berpendapat bahawa penerimaan eks. P8 boleh diterima dibawah s. 73A(6) Akta Keterangan 1950.

9) Di atas keseluruhan keterangan perayu-pihak ketiga dengan jelas menunjukkan bahawa ini bukanlah satu keadaan di mana m/tanker telah berhenti di tepi jalan selama-lamanya atau pada masa yang tertentu selama-lamanya dan di mana m/lori tersebut dengan tiba-tiba melanggar bahagian belakang m/tanker tersebut. Sekiranya, kemalangan seperti tersebut berlaku, pemandu-simati m/lori tersebut boleh dikatakan berpertanggungjawab berdasarkan kepada fakta-fakta yang berkenaan sepenuhnya ke atas kemalangan tersebut tetapi keadaan seperti itu dan keadaan di kes ini harus dibezakan di mana perlanggaran berlaku dengan secepat mungkin dan apabila sahaja m/tanker tersebut berhenti di atas jalan kerana ditahan oleh polis dan ada sekatan polis dan hentian itu adalah selama satu minit sahaja

sebelum perlanggaran berlaku. Juga, dalam lapuran polis perayu-pihak ketiga yang dibuat pada 8 Mei 1982, beliau langsung tidak sebut bahawa beliau ada memperlahankan atau mengurangkan kelajuan m/tanker apabila beliau melihat sekatan polis (road block) tetapi dan selepas 16 tahun pada 31 Julai 1998 barulah beliau menceritakan pada masa beliau memberi keterangan di Mahkamah Sesyen bahawa beliau telah mengurangkan kelajuan di mana keterangan itu tidak disokong oleh lapuran polis beliau sendiri. Keterangan seperti ini dan selepas 16 tahun boleh dikatakan satu keterangan 'afterthought' untuk tujuan mengelakkan tanggungjawab beliau.

10) Mahkamah ini mendapati bahawa seseorang pihak yang ingin berharap atau berikat dengan lapuran polis beliau untuk menyokong keterangan beliau di mahkamah harus memberitahu atau sebut di dalam lapuran polis sekurang-kurangnya fakta-fakta yang material supaya keterangan beliau di mahkamah tidak akan bercanggah dengan lapuran polis. Perkara ini telah diulangi dalam banyak kes yang telah dilapurkan (rujuk kes *Abdul Mokhti bin Haji Ahmad v. Idris bin Ibrahim* [1977] 2 MLJ 85, *Wan Norsiah binti Wan Abdullah v. Che Harun bin Che Daud* [1980] 1 MLJ 237, *Khairul Anuar bin Abu Bakar v. Lim Eng Choon* [1990] 2 CLJ 994; [1990] 2 CLJ (Rep) 230, *Chew Soon Lan v. Ludhiana Transport Syndicate & Anor* [1976] 2 MLJ 205). Walau bagaimanapun, mahkamah ini memang mengambil perhatian tentang apa yang dikatakan oleh YA Raja Azlan Shah (pada masa itu) dan sekarang DYMM Sultan Perak dalam kes *Chock Kek Ling v. Patt Hup Transport Co Ltd & Ors* [1966] 1 MLJ 120 di ms 121:

> I find as a fact that there was this heap of gravel on the road as was told to us by the second defendant as well as the fourth defendant. Mr. Keith Sellar has attacked the report lodged in which the fourth defendant had failed to mention that fact. To this I would say that the report does not and will not contain everything under the sun. It is merely the first step to bring the police machinery into effect. Be that as it may, his client (the second defendant) has admitted in evidence that there was this heap of gravel. So there was. Learned counsel cannot have it both ways.

11) Walau bagaimanapun, di dalam kes ini mahkamah mendapati bahawa fakta-fakta yang material seperti yang dinyatakan di atas tidak harusnya ditinggalkan daripada lapuran polis yang dibuat oleh perayu-pihak ketiga. Oleh itu, perayu-pihak ketiga tidak boleh menambah atau menambahkan versi beliau melalui keterangan lisannya di mahkamah di mana fakta-fakta material tersebut tidak dinyatakan dalam lapuran polis.

12) Dengan itu, mahkamah ini mendapati bahawa perayu-pihak ketiga juga bertanggungjawab atau menyumbang kepada kemalangan tersebut seperti didapati oleh Hakim Mahkamah Sesyen dan perayu-pihak ketiga tidak boleh dilepaskan tanpa didapati bertanggungjawab. Keseluruhan keterangan

seperti yang didapati di Rekod Rayuan menunjukkan bahawa perayu-pihak ketiga telah mengujudkan satu situasi yang tidak selamat dan membahayakan dan dengan itu beliau boleh dikatakan atau didapati telah menyumbang kepada kemalangan tersebut seperti yang didapati oleh Hakim Mahkamah Sesyen. Mahkamah ini berpendapat bahawa keputusan Hakim Mahkamah Sesyen yang mendapati perayu-pihak ketiga bertanggungjawab 20% ke atas kemalangan tersebut adalah satu keputusan kehakiman dan Mahkamah Rayuan ini tidak ingin masuk campur ke atas keputusan tersebut (lihat *Renal Link (KL) Sdn Bhd v. Dato' Dr Harnam Singh* [1997] 3 CLJ 225).

13) Oleh itu, di atas fakta-fakta tersebut, mahkamah ini mendapati bahawa responden pertama telah membuktikan satu kes *prima facie* terhadap pemandu-simati m/lori tersebut. Oleh yang demikian, adalah tugas pemandu-simati m/lori tersebut untuk 'rebut' (mematahkan) kecuaian *prima facie* tersebut di mana beliau boleh menunaikan tugasnya atau menunjukkan punca utama kemalangan adalah disebabkan oleh perayu-pihak ketiga yang mengujudkan satu situasi yang merbahaya dengan berhenti tiba-tiba tanpa memberi sebarang isyarat ataupun perlanggaran itu berlaku di atas sebab-sebab yang tertentu dan sebab-sebab tertentu itu bukanlah di atas kecuaian atau disebabkan tidak ada perhatian oleh beliau dan juga beliau telah dikeseluruhan perjalanan mengambil langkah-langkah yang sewajarnya atau munasabah. Oleh kerana pemandu-simati m/lori tersebut telah meninggal dunia di dalam kemalangan tersebut, pembelaan bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori itu tidak dapat dikemukakan seperti yang dikehendaki. Dengan itu, pemandu-simati m/lori tersebut telah gagal untuk berjaya di dalam pembelaan untuk mengelakkan kecuaian beliau seperti yang berlaku dalam kes ini dan menolak kecuaian itu dengan penuh kepada perayu-pihak ketiga (rujuk kes *Haron v. Macaulay* [1969] 1 MLJ 169).

Isu Keempat

Sama ada Hakim Mahkamah Sesyen atau responden pertama boleh memakai keterangan pihak ketiga untuk membuktikan atau menyokong kes responden pertama.

1) Mahkamah ini mendapati tanpa memakai keterangan perayu-pihak ketiga, Hakim Mahkamah Sesyen juga boleh mendapati pemandu-simati m/lori tersebut yang melakukan kecuaian *prima facie* mengikut kk. 22 dan 31 Highway Code L.N. 165/1959 di mana keterangan responden pertama ada menyokong atau memberi gambaran bagaimana kemalangan berlaku iaitu, pemandu-simati m/lori tersebut telah melanggar bahagian belakang m/tanker perayu-pihak ketiga. Walau bagaimanapun, sekiranya keterangan ini

tidak mencukupi untuk mengikat atau untuk mengaitkan pemandu-simati m/lori tersebut, mahkamah ini mendapati bahawa keterangan perayu-pihak ketiga boleh diterima pakai oleh responden pertama untuk membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut atau untuk membuktikan tuntutan responden pertama. Dengan itu, mahkamah ini mendapati bahawa responden pertama boleh memakai keterangan perayu-pihak ketiga untuk membuktikan atau menyokong kes responden pertama di atas fakta-fakta kes ini.

2) Mahkamah ini ingin merujuk kepada A. 16 k. 1(3) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 di mana ia berkata seperti berikut:

> (3) Where a third party notice is served on the person against whom it is issued, he shall as from the time of service be a party to the action (in this Order referred to as a third party) with the same rights in respect of his defence against any claim made against him in the notice and otherwise as if he had been duly sued in the ordinary way by the defendant by whom the notice is issued.

3) Oleh itu, peruntukkan tersebut di Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 dengan jelas menunjukkan bahawa apabila notis pihak ketiga diserahkan kepada pihak ketiga di mana notis pihak ketiga dikeluarkan, pihak itu dari masa penyerahan atau penerimaan saman pihak ketiga adalah satu pihak kepada tindakan itu yang dirujuk sebagai pihak ketiga. Perkataan yang penting dalam keadaan dan di atas kaedah-kaedah tersebut adalah pihak ketiga itu adalah satu pihak dalam tindakan itu. Oleh yang demikian, pihak ketiga boleh diperiksa dan keterangan beliau boleh didapati (elicited) melalui pemeriksaan balas sekiranya pihak ketiga memilih untuk memberi keterangan di dalam perbicaraan tuntutan plaintif terhadap defendan dan keterangan yang dikemukakan melalui pemeriksaan balas pihak ketiga oleh plaintif boleh dikatakan sebagai keterangan bagi seorang plaintif atau bagi seorang defendan dan ini tertakluk kepada siapa yang menjalankan pemeriksaan balas pihak ketiga.

4) Mengikut A. 16 k. 1(3) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980, melalui 'parallel analogy', mahkamah ini mendapati bahawa adalah terbuka kepada responden pertama untuk membuktikan kecuaian atau menjalankan tugas beban beliau dengan menggunakan cara-cara seperti berikut yang dicadangkan dalam kes *Neo Chan Eng v. Koh Yong Hoe* [1960] 26 MLJ 291 iaitu:

i. melalui keterangan beliau sendiri (by his own evidence) atau;

ii. melalui pemeriksaan balas defendan (by cross-examination of the defendant) atau;

iii. melalui pengakuan yang dibuat oleh defendan (by admission made by the defendant).

5) Walaupun cadangan seperti dinyatakan dalam kes *Neo Chan Eng* dipakai terhadap seorang defendan, mahkamah ini mendapati bahawa dengan peruntukan A. 16 k. 1(3) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 dan dengan 'parallel anology', tindakan atau cara yang sama boleh dilanjutkan atau dipakai oleh seorang plaintif kepada keterangan pihak ketiga untuk membuktikan kes plaintif terhadap seorang defendan kerana pihak ketiga dikatakan atau dianggap (deemed) sebagai satu pihak di tindakan itu.

6) Seterusnya mahkamah ini mendapati bahawa semua pihak yang mengambil bahagian di dalam satu prosiding harus diperiksa, diperiksa balas dan diperiksa semula dan sebarang keterangan yang dikemukakan di dalam prosiding tersebut di dalam satu perbicaraan harus dan boleh diteliti dan dipakai oleh mahkamah perbicaraan. Mahkamah ini mendapati bahawa adalah tidak adil atau boleh dikatakan bahawa seorang plaintif hanya atau harus membukti kecuaian terhadap seorang defendan dengan sepenuhnya melalui keterangan beliau sendiri sahaja atau pengakuan defendan dan bukan melalui keterangan pihak yang lain seperti pihak ketiga di dalam satu bicara yang sama di mana pihak-pihak termasuk pihak ketiga mengambil bahagian dalam prosiding tersebut di dalam satu perbicaraan. Pengakuan dan keterangan yang didapati daripada pemeriksaan balas seorang bertentangan, sama ada seorang defendan atau pihak ketiga adalah keterangan bebas dan adalah tidak adil untuk menafikan seseorang plaintif untuk memakai keterangan bebas tersebut sekiranya ia menyokong keterangan seorang plaintif. Dalam kes ini, mahkamah ini mendapati bahawa penilaian bagi keterangan pengakuan tersebut oleh pihak ketiga adalah lebih berat apabila berbanding dengan keterangan plaintif sendiri. Dalam kes *Yew You & Anor v. Mah Poay Koh & Anor* [1970] 1 MLJ 57, Yang Amat Arif HT Ong Hakim Besar telah berkata seperti berikut:

> ... It is elementary law that the onus on the plaintiffs is satisfactorily discharged once it appears to the court on balance of probabilities that the circumstances are more consistent than not with the defendants' negligence. **Evidence in support of the plaintiffs' case is not necessarily confined to what is adduced on their behalf, but the whole of the evidence, from whatever source, must also be taken into consideration.** (emphasis added)

Dalam kes *Tong Khing Kia & Anor v. Yeo Kong Boon* [1991] 2 MLJ 101, YA Chao Hick Tin Hakim Mahkamah Tinggi Singapura juga berharap/memakai keterangan pihak ketiga untuk membuktikan kes plaintif dan ini adalah satu kes yang ada kaitan dengan isu yang sama (directly

in point) seperti yang dibangkit oleh peguam perayu pemandu-simati m/lori. Seperti yang diketahui keputusan mahkamah perbicaraan adalah berdasarkan kepada keseluruhan keterangan yang boleh diterima (admissible evidence) sama ada melalui keterangan lisan atau melalui dokumen-dokumen. Oleh itu, adalah wajar bahawa perbicaraan juga mengambil kira keterangan pihak ketiga sama ada untuk memutuskan tuntutan plaintif atau untuk memutuskan sama ada pihak-pihak di dalam prosiding itu misalnya di dalam satu tindakan kemalangan kecuaian jalanraya ada menyumbang dan untuk menentukan pembahagiannya. (Juga lihat kes *Wong Fook v. Abdul Shukor bin Abdul Halim* [1990] 2 CLJ 382; [1990] 1 CLJ (Rep) 536).

7) Mahkamah ini mendapati bahawa keterangan pihak ketiga adalah satu kaitan yang perlu (necessary link) untuk membuktikan punca kemalangan dan apabila pihak ketiga adalah satu pihak dalam tindakan itu dan di dalam satu perbicaraan dan ini harus menjatuhkan dibawah peruntukkan s. 6 Akta Keterangan 1950 (Relevancy Of Facts Forming Part Of Same Transaction), s. 7 (Facts Which Are The Occasion, Cause Or Effect Of Facts In Issue), s. 9 (Facts Necessary To Explain Or Introduce Relevant Facts).

8) Dengan itu, mahkamah ini mendapati bahawa mahkamah perbicaraan harus dan mempunyai tugas untuk mengambil kira segala keterangan relevan yang dikemukakan dalam perbicaraan termasuk keterangan pihak ketiga apabila membuat keputusan.

9) Pemandu-simati m/lori tersebut dan perayu-pihak ketiga adalah dikatakan sebagai ‘tortfeasors’ yang terlibat dalam kemalangan tersebut di mana keterangan masing-masing adalah penting atau material untuk menentukan punca penuh kemalangan tersebut. Oleh itu, mahkamah ini mendapati adalah tidak munasabah untuk mengenepikan keterangan pihak ketiga atau untuk compartmentalise dan/atau mengenepikan keterangan pihak ketiga untuk mendapati punca kemalangan kerana ianya akan menafikan tujuan perbicaraan diadakan dan membenarkan pihak ketiga mengambil bahagian dalam satu perbicaraan di mana beliau berhak untuk memeriksa balas plaintif dan defendan dan ini adalah untuk mendapati perkara yang sebenarnya. Walau bagaimanapun, boleh dikatakan bahawa pihak ketiga adalah privy kepada kemalangan tersebut dan tanpa kehadiran beliau dalam tindakan tersebut ada kemungkinan punca dan effect kemalangan tidak dapat dibuktikan dan ini adalah satu ketidakadilan dan tidak akan memberi makna kepada keadilan. Di dalam kes ini mahkamah ini mendapati bahawa adalah satu causal link yang tertentu berlaku di antara pemandu-simati m/lori tersebut dan pihak ketiga dan keterangan yang dikemukakan bagi kedua-dua pihak tersebut adalah ‘intertwined’ supaya satu pihak tidak

boleh wujud tanpa pihak yang satu lagi (The evidence on behalf of the defendant and the 3rd party is so intertwined that one cannot exist without the other).

10) Untuk tujuan prosedur pihak ketiga di dalam satu perbicaraan (lihat kes *Barclays Bank v. Tom* [1923] 1 KB 221 di ms 224):

> The object of the third party procedure is then in the first place to get the third party bound by the decision between the plaintiff and the defendant. In the next place it is directed to getting the question between the defendant and the third party decided as soon as possible after the decision between the plaintiff and the defendant, so that the defendant may not be in the position of having to wait a considerable time before he establishes his right of indemnity against the third party while all the time the plaintiff is enforcing his judgment against the defendant. And thirdly, it is directed to saving the extra expense which would be involved by two independent actions. With these objects in view the third party order usually provides that the third party may appear at the trial between the plaintiff and the defendant.

11) Oleh itu dan mengikut kes *Barclay's Bank* dan sekiranya tujuan untuk memasukkan pihak ketiga adalah untuk mengaitkan kepada keputusan yang dibuat oleh mahkamah di antara seorang plaintif dan seorang defendan, maka a *fortiori*, keterangan pihak ketiga adalah relevan dan harus diambil kira dan jika tidak dibuat sedemikian keputusan mahkamah hanya tertakluk kepada seorang plaintif dan defendan sahaja dan ini akan membawa ketidakadilan dan tidak akan mencapai tujuan prosiding pihak ketiga yang telah dibawa oleh seorang defendan di dalam tindakan plaintif dan di mana hanya satu perbicaraan dijalankan di mana pihak ketiga mengambil bahagian dan memeriksa balas plaintif dan defendan.

12) Dalam kes *Eden v. Weardale Iron & Coal Company* [1887] 35 Ch D 287, Cotton LJ telah dengan jelas berkata tentang posisi seorang pihak ketiga di ms 292:

> They (Third Party) were put in the position of being entitled to attend, as opponents of the Plaintiff, at the trial of the action, that is to say, to take part in the proceedings just as if they were Defendants, but with this qualification – that they could not be made directly answerable to the Plaintiff in the action. And, in my opinion, that carries with it the right to take any such proceedings previously to the trial of the action which a person made a defendant by the liberty given to attend proceedings might take, including also the right under rule 1 of Order XXXI., to interrogate the Plaintiff.

13) Dengan itu, adalah jelas bahawa pihak ketiga di dalam tindakan itu adalah seorang pihak bertentangan kepada seorang plaintif dan beliau berhak untuk buat apa jua yang seorang defendan harus atau akan buat. Oleh yang demikian, seorang plaintif di dalam kes ini iaitu responden pertama berhak untuk ambil kira dan berharap kepada sebarang keterangan atau material yang didapati daripada pihak ketiga dalam satu prosiding yang sama seperti yang berlaku di dalam kes ini melainkan pihak ketiga tidak boleh bertanggungjawab terus kepada tuntutan plaintif seperti yang dinyatakan di kes *Eden*.

14) Di dalam kes ini, mahkamah ini juga mendapati bahawa pengakuan pihak ketiga di dalam lapuran polis beliau bahawa pemandu-simati m/lori telah melanggar bahagian belakang m/tanker beliau adalah satu lapuran atau boleh dikatakan satu contemporaneous dokumen dan ini boleh diterima pakai di bawah ss. 17, 18 dan 21 Akta Keterangan 1950 (rujuk kes *MA Clyde v. Wong Ah Mei & Anor* [1970] 2 MLJ 183 dan *Lee Ngiap Hoon v. Theo Sin* [1992] 1 SLR 83). Juga, mahkamah ini mendapati bahawa perkara yang penting untuk menentukan sama ada keterangan boleh diterima (admissible) adalah sama ada keterangan itu relevan kepada isu yang ada kaitan dengan perkara itu. Sekiranya keterangan itu boleh diterima (admissible) dan relevan, mahkamah tidak masuk campur atau bimbang dengan bagaimana keterangan itu didapati dan diambil kira oleh mahkamah. Dalam kes *Kuruma v. The Queen* [1955] AC 197, Lord Goddard CJ berkata:

> ... the test to be applied in considering whether evidence is admissible is whether it is relevant to the matters in issue. If it is, it is admissible and the court is not concerned with how the evidence was obtained. There can be no difference in principle for this purpose between a civil and criminal case. No doubt in a criminal case the judge always has a discretion to disallow evidence if the strict rules of admissibility would operate unfairly against an accused.

15) Dengan itu, mahkamah ini mendapati bahawa responden pertama telah berjaya untuk membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut. Oleh itu hujahan peguam perayu bagi harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut bahawa responden pertama telah gagal membuktikan kecuaian terhadap pemandu-simati m/lori tersebut dan dengan keadaan itu pihak ketiga tidak boleh dipertanggungjawabkan ke atas kemalangan seperti yang didapati oleh Hakim Mahkamah Sesyen adalah tidak berasas dan bukan satu cadangan yang sebenarnya untuk diterima. Seterusnya, hujahan tersebut boleh dikatakan dengan segala hormatnya, satu hujahan tanpa merit dan salah memakai (misapplication) bagi keseluruhan fakta-fakta di dalam kes ini dan tanpa mengambil kira tujuan prosiding pihak ketiga dan keseluruhan keterangan yang dikemukakan dalam perbicaraan seperti ini (rujuk kes *De Cotta v. Tan Hock Lee* [1972] 2 MLJ 173).

16) Dengan itu, mahkamah ini mendapati bahawa apa yang penting adalah sekiranya keterangan yang dikemukakan adalah relevan dan boleh diterima untuk menentukan punca kemalangan seperti di dalam kes ini, mahkamah perbicaraan harus tidak bimbang bagaimana keterangan itu didapati.

Isu Kelima

Sama ada Mahkamah Rayuan harus masuk campur tentang pembahagian liabiliti.

1) Di dalam kes ini, mahkamah ini berpendapat bahawa pembahagian liabiliti oleh Hakim Mahkamah Sesyen harusnya secara am tidak dimasuk campur oleh Mahkamah Rayuan ini kerana ini adalah satu perkara yang harus dan biasanya diserah kepada budi bicara mahkamah perbicaraan kecuali pembahagian liabiliti oleh mahkamah perbicaraan tidak dapat disokong di atas keseluruhan keterangan atau bertentangan dengan berat keterangan. Rujuk kes *Uval & Anor v. Zainal* [1970] 1 MLJ 74 keputusan Mahkamah Persekutuan dan kes *Jeremiah v. Lee Yew Kwai* [1966] 1 MLJ 59 keputusan Privy Council, *Hussein & Anor v. Maiden* [1970] 1 MLJ 114 keputusan Mahkamah Persekutuan. Walau bagaimanapun, ini bukan bermakna bahawa Mahkamah Rayuan langsung tidak boleh masuk campur di atas pembahagian liabiliti dan tidak boleh dikatakan sebagai satu prinsip yang 'rigid' kerana setiap kes atau rayuan adalah tertakluk kepada fakta-fakta dan keadaan masing-masing dan asas keputusan mahkamah perbicaraan (rujuk kes *Ong Cheng Wah & Anor v. Supramaniam Arjunan* [2001] 4 CLJ 202 keputusan mahkamah ini). Rujuk kes *Kerry v. Carter* [1969] 1 WLR 1372 di mana Lord Denning MR berkata:

> This court adopts in regard to apportionment the same attitude as it does to damages. *We will interfere if the judge has gone wrong in principle or is shown to have misapprehended the facts: but, even if neither of these is shown, we will interfere if we are of opinion that the judge was clearly wrong.* After all, the function of this court is to be a Court of Appeal. We are here to put right that which has gone wrong. *If we think that the judge below was wrong, then we ought to say so, and alter the apportionment accordingly.* (emphasis added)

2) Walau bagaimanapun dan di atas fakta-fakta kes ini dan di atas sebab-sebab yang dikatakan di atas, mahkamah ini tidak ingin masuk campur tentang pembahagian liabiliti oleh Hakim Mahkamah Sesyen. Mahkamah ini mendapati bahawa Hakim Mahkamah Sesyen tidak tersilap di segi undang-undang atau untuk menggunakan budi bicara dengan kehakiman apabila beliau membahagikan liabiliti di antara harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan perayu-pihak ketiga, iaitu 80% terhadap harta pusaka pemandu-simati m/lori tersebut dan 20% terhadap perayu pihak ketiga-pemandu m/trailer. Sebaliknya, Hakim Mahkamah Sesyen telah menimbang keseluruhan keterangan secara lisan dan dokumen-dokumen yang berkaitan dan telah membuat keputusan secara kehakiman.

3) Dengan itu, di atas sebab-sebab yang telah dikemukakan dan dibaca bersama-sama dengan kes-kes yang dirujuk dan selepas meneliti hujah-hujah oleh ketiga-tiga peguam yang mewakili kedua-dua perayu dan responden pertama, Mahkamah Rayuan ini tidak ingin masuk campur di atas keputusan Hakim Mahkamah Sesyen di atas liabiliti atau pembahagiannya. Oleh itu rayuan terhadap liabiliti ditolak dengan kos.

Isu Keenam

Isu Kuantum

1) Kebiasaannya, Mahkamah Rayuan tidak akan masuk campur tentang award yang dibuat oleh mahkamah perbicaraan melainkan mahkamah perbicaraan telah tersilap dalam prinsip undang-undang atau salah fahami (misapprehended) fakta-fakta atau membuat kesilapan tentang taksiran gantirugi atau tidak mengikut trend of awards atau award itu adalah terlampau tinggi atau rendah. Adalah penting untuk menyatakan disini bahawa satu award yang diberi oleh mahkamah perbicaraan untuk gantirugi adalah satu budi bicara oleh sesuatu mahkamah dan Mahkamah Rayuan ini harus berhati-hati sebelum masuk campur melainkan award yang dibenarkan tidak mengikut prinsip-prinsip seperti yang dinyatakan tadi. Di dalam kes ini, mahkamah ini berpendapat kes ini bukanlah satu kes untuk Mahkamah Rayuan ini harus masuk campur. (Rujuk kes *Tan Kuan Yau v. Suhindrimani* [1985] 1 CLJ 429; [1985] CLJ (Rep) 323, *Topaiwah v. Salleh* [1968] 1 MLJ 284, *Ngooi Ku Siong & Anor v. Aidi Abdullah* [1984] 2 CLJ 163; [1984] 1 CLJ (Rep) 294, *Tay Tong Chew & Anor v. Abdul Rahman bin Haji Ahmad* [1984] 2 CLJ 227; [1984] 1 CLJ (Rep) 389 dan *Mariam binti Mansor v. JD Peter* [1975] 1 MLJ 279, *Payremalu a/l Veerappan v. Dr Amarjeet Kaur & Ors* [2001] 4 CLJ 380 keputusan mahkamah ini).

2) Oleh yang demikian, mahkamah ini mendapati bahawa award yang dibenarkan oleh Hakim Mahkamah Sesyen bagi kecederaan dan kehilangan pendapatan itu kepada responden pertama adalah munasabah dan berdasarkan kepada keterangan dan mengikut trend of awards dan tidak melanggar sebarang prinsip seperti yang dikatakan di dalam kes-kes yang dirujuk di atas. Oleh itu, mahkamah ini tidak bercadang untuk masuk campur tentang award gantirugi yang dibenarkan oleh Hakim Mahkamah Sesyen.

Mahkamah ini ingin merakamkan bahawa adalah amat dukacita bahawa responden pertama-plaintif yang menuntut gantirugi untuk kecederaan parah dan kehilangan pendapatan dan gantirugi khas terpaksa menunggu selama ini, iaitu lebih kurang 19 tahun sejak tindakan beliau telah difailkan di Mahkamah

Tinggi Georgetown, Pulau Pinang pada 17 Mac 1983 dan hanya dapat diselesaikan di mahkamah ini pada 2 Mac 2001 di atas sebab-sebab seperti berikut:

Kronologi Peristiwa Sejak Tindakan Difailkan Di Mahkamah Tinggi Georgetown Pada 17 Mac 1983 Sehingga Rayuan Diselesaikan Pada 2 Mac 2001

Sebenarnya, tindakan plaintif-plaintif telah difailkan di Mahkamah Tinggi Georgetown pada 17 Mac 1983. Selepas lebih kurang empat tahun, kes itu telah dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Georgetown pada bulan Disember 1987 melalui satu perintah yang diperolehi pada 30 Oktober 1987 di Mahkamah Tinggi, Georgetown mengikut Practice Direction No: 3/87. Dari Mahkamah Sesyen Georgetown, kes dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Parit Buntar pada 29 Mac 1989 melalui satu perintah yang dibuat oleh Mahkamah Sesyen Georgetown pada 3 Mac 1989. Pada 31 Mac 1993 kes dipindahkan ke Mahkamah Sesyen Taiping dan selepas beberapa penangguhan, kes dimula di Mahkamah Sesyen Taiping pada 25 Februari 1998 di hadapan Hakim Mahkamah Sesyen Encik Harmindar Singh Dhaliwal dan diselesaikan pada 4 November 1998 apabila keputusan diberi oleh beliau.

Selepas meneliti fail Mahkamah Sesyen Taiping yang mengandungi butir-butiran daripada Mahkamah Tinggi Georgetown, Mahkamah Sesyen Georgetown, Mahkamah Sesyen Parit Buntar dan Mahkamah Sesyen Taiping, mahkamah ini mendapati bahawa perbicaraan tidak dapat berjalan di Mahkamah Tinggi Georgetown kerana pelbagai jenis permohonan telah dibuat oleh pihak-pihak yang berkenaan untuk pindaan pliding, untuk membawa pihak ketiga dan permohonan bantahan awal. Selepas kes dipindah ke Mahkamah Sesyen Georgetown, Parit Buntar dan Taiping, mahkamah ini mendapati bahawa perbicaraan telah ditangguhkan tanpa dimulakan beberapa kali, kebanyakkan di atas permohonan peguam-peguam yang mewakili pihak-pihak dalam tindakan itu dan kebanyakkan di atas alasan peguam terlibat dalam kes-kes di mahkamah-mahkamah yang lain. Notis rayuan terhadap keputusan Mahkamah Sesyen difailkan di Mahkamah Sesyen Taiping pada 14 November 1998. Rekod rayuan difailkan di Mahkamah Tinggi Taiping pada 30 April 1999 dan rayuan ditetapkan pada 3 Januari 2001 di Mahkamah Tinggi Taiping dan peguam-peguam memfailkan hujah-hujah bertulis pada 12 Februari 2001. Mahkamah Tinggi Taiping telah memberi keputusan pada 2 Mac 2001.

Dengan itu dan selepas meneliti hujah-hujah peguam-peguam perayu-perayu dan peguam responden pertama bersama-sama dengan otoriti-otoriti yang dikemukakan di dalam kedua-dua rayuan tersebut terhadap gantirugi (kuantum) dan liabiliti, kedua-dua rayuan ditolak dengan kos dan keputusan mahkamah ini di atas tentang liabiliti dalam Rayuan Sivil No: 12-35-98 seperti yang

dipersetujui oleh semua pihak diikat dan binding bagi Rayuan Sivil No: 12-40-98. Deposit yang dibayar oleh peguam bagi kedua-dua perayu diperintahkan dibayar kepada peguam responden pertama untuk akaun kos.

Oleh sebab Hakim Mahkamah Sesyen telah membuat perintah seterusnya bahawa perayu/defendan harta pusaka simati-pemandu m/lori tersebut membayar jumlah sebanyak RM130,738.40 sebagai gantirugi am dan khas dan kehilangan keupayaan pencarian pendapatan iaitu di atas 80% liabiliti kepada responden pertama dan perayu-pihak ketiga diperintahkan untuk membayar sebanyak RM34,684.60 sebagai gantirugi am, khas dan kehilangan keupayaan pencarian pendapatan iaitu di atas 20% liabiliti terus kepada responden pertama, mahkamah ini mendapati bahawa tidak ada sebarang keraguan sama ada perayu-harta pusaka simati harus membayar gantirugi di atas 100% kepada responden pertama dahulu dan kemudian mendapat sumbangan 20% daripada pihak ketiga. Oleh itu dan mengikut perintah/penghakiman Mahkamah Sesyen, mahkamah ini mendapati bahawa perayu/defendan bagi harta pusaka simati boleh membayar gantirugi dan kos di atas 80% liabiliti terus kepada responden pertama dan pihak ketiga juga membayar gantirugi dan kos di atas 20% liabiliti terus kepada responden pertama.